

London, 1958: ”Du kan inte. Men Jag kan”

I augusti 1958 passerade den helige Josemaría genom Londons City. Att se så många människor som inte kände Gud komma och gå tyngde honom som präst: ”Josemaría – sa han till sig själv – här kan du inte göra någonting.” Omedelbart fick han följande svar: ”Du kan inte. Men Jag kan. Jag skall vara med dig och göra dig effektiv.”

2008-08-12

Med anledning av att det är 50 år sedan den helige Josemaría besökte London för första gången återger vi en berättelse som en av hans levnadstecknare, Andrés Vázquez de Prada, ger i boken "Opus Deis grundare" volym 3.

»När Fadern kom till London 1958, hade Opus Dei medlemmar varit i England sedan nästan tolv år. Han stannade där från början av augusti till mitten av september.

Den 4 augusti for han över Engelska Kanalen, från Boulogne till Dover. Det är ett minnesvärt datum för Verkets historia i England, där de första medlemmarna hade etablerat sig Julen 1946.

Han tog en sväng om London och kom till Londons *City*, där alla, byråkrater, anställda med plommonstop, mörk kostym och stjärkrage, intensiv trafik, röda

bussar och svarta taxibilar febrilt rörde sig i alla riktningar.

På byggnadsfasaderna lyste antika skyltar i ögonen: *Etablerad 1748; ... 1790; ... 1825 ...* Fadern funderade över konsekvenserna av en så lång tradition: yrkesmässig soliditet, affärskontakter på alla kontinenter, rikedom, ekonomisk makt ..., ett sekulärt och oantastligt värn.

City var ett sekelgammalt träd med rötter som stack upp ur marken. Den som blandade sig med mängden, där envar gick upp i sitt förehavande, lade märke till exotiska ansikten och klädedräkter: indiska, afrikanska, kinesiska, arabiska.

Grundaren bedömde situationen i Guds närvaro. Skulle hans modiga engagemang vara tillräckligt i denna världens vägkorsning? Han kände modlöshetens frestelse när han jämförde sina egna krafter med *Citys* maktighet.

Men han lät sig inte nedslås. Inför Herren kom han genom en trosakt fram till att det skulle kräva en mycket större hävstång och ansträngning än bara mänsklig att flytta på den världen och föra den till Kristus - så många själar och så många aktiviteter. Det blev dagar av bön och arbete. När han tänkte på människorna som gick på gatorna, på så många som inte älskade Gud eller bara hade en ytlig kännedom om Kristus, kände han sig oförmögen och vände sig bönfallande till Herren, som ett barn som måste springa till sin pappa.

Han tog sin tillflykt till bönen, **"Opus Deis verkningsfulla hemlighet,"** som han under dessa dagar i London jämförde med ett stort paraply för att skydda sig mot vädrets nycker och försvara sig mot svårigheter.

Kanske var det då som Herren tydligt svarade honom med en inre röst,

som skulle förbli inpräglad i honom för alltid: ”*Du kan inte. Men Jag kan!*” Du kommer helt visst inte att kunna, men Jag kan.[1]

Hemkommen till Rom refererade han till denna övernaturliga upplevelse i en meditation riktad till sina andliga barn:

När jag betraktade detta scenario blev jag oroad och kände mig oförmögen, kraftlös: Josemaría, här kan du inte göra någonting. Det var sant: jag, på egen hand, skulle inte kunna uträtta något; utan Gud skulle jag inte ens lyckas lyfta ett halmstrå från marken. Min ynkliga brist på effektivitet var så uppenbar att jag nästan blev sorgsen. Men det duger inte. Kan ett Guds barn kanske känna sig sorgset? På sin höjd kan han känna sig trött, som en trogen åsna som drar kärran, men trist, nej. Tristess är ett elände! Helt

**oförmodat, mitt på gatan där
människor från världens alla hörn
kom och gick, kände jag inom mig,
i hjärtats djup, Guds arms
verkningsfullhet: du kan ingenting
men Jag kan allt; du är rena
oförmågan, men Jag är Allmakten.
Jag ska vara med dig och jag ska ge
dig effektiviteten! Vi ska föra
själarna till lycka, till enhet, längs
Herrens väg, mot frälsningen!
Också här ska vi så frid och glädje i
överflöd! [2]**

Han lämnade England mycket nöjd,
för han hade fått en klar insikt om att
hans vistelse där hade ordnats av
Försynen, som han skrev till sina
andliga barn i Spanien:

**Jag säger er endast att jag tror att
vår närvaro i England är bestämd
av Försynen och att många
initiativ kan växa fram där till
Guds ära. Be, ta som alltid er
tillflykt till vår Moder den Heliga**

Marias förbön och vi ska få se stora ting utförda av vårt Opus Dei till alla själars gagn i denna världens vägkorsning.^[3]« ^[1] Jfr. Álvaro del Portillo, PR, s. 1506; och Javier Echevarría, *Sum*. 2782

^[2] Meditation, citerad av don Álvaro del Portillo i *Sum*. 1642

^[3] Brev, från London, i EF-580813-1.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://dev.opusdei.org/sv-se/article/london-1958-du-kan-inte-men-jag-kan/> (2025-08-12)